

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΗ'

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι: φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1. Ἰανουαρίου ἐκάστ. ἔτους καὶ εἶνε ἑτήσιαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ἐπι τῆς λεωφ. Πανεπιστημίου 39.

21 Ὀκτωβρίου 1884

Ἡ ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ

Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Greville.

Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπεου.

Συνέχεια· ἴδε προηγουμ. φύλλον.

Κ'

Ἄχ! ἀνεφώνησεν ἡ Μαρκέλλα μετὰ παρατεταμένως κραυγῆς δηλοῦσης ἀποτυχίαν καὶ δυσἀρεστέτην.

Εἶχε ῥίψη τὴν καινούργη σφαῖραν τῆς μετὰ δυνάμειος πέρα τοῦ δέοντος, καὶ ἡ σφαῖρα ὑπερβάσα τὸν τοῖχον τοῦ παρακειμένου κήπου κατέπεσεν ἐν αὐτῷ.

Ἡ κυρία Ἑρμίνη εἶχεν ἀποφασίσῃ ἀπαῖ, διὰ παντός νὰ θεωρῆ ὡς ὀριστικῶς ἀπολωλότα ὅσα παιγνίδια τῆς Μαρκέλλας ἐπιπτον ἐν τῷ κήπῳ καὶ οὐδέποτε ἔστειλε νὰ τα ζητήσῃ. Καὶ ὅμως συχνάκις τὰ παιγνίδια ἀνεύρισκοντο ἐν τῷ κηπαρίῳ τῆς κυρίας Ἑρμίνης· βεβαίως θὰ τα ἔρριπτε τις ἐκ τοῦ παρακειμένου κήπου. Ὅπως δὴ ποτε τοῦτο ἀκριβῶς ἤθελε καὶ ἡ κορασίς, ἀλλ' οὐχ ἦττον κινουμένη ὑπὸ περιεργίας ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ὁποῖόν τι ἦτο τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο καὶ εὐμενές ὄν, ὅπερ τῇ ἀπέστειλε τὰ παιγνίδια τῆς καὶ ἀπέφευγε τὰς εὐχαριστίας τῆς. Τὸ ὄν τοῦτο βεβαίως θὰ ἐγίνωσκε τὴν ὥραν καθ' ἣν δὲν ἦτο ἡ Μαρκέλλα ἐν τῷ κήπῳ. Θὰ ἦτο βεβαίως ἄλλη τις καλὴ κυρία «μὲ τὰ κατσαρά τῆς καὶ μετὴν σκουφίττα τῆς με πολλὰς πολλὰς δαντέλλας», ὡς ἡ κυρία Ἑρμίνη, διότι ἡ Μαρκέλλα τοιοῦτόν τι ἐφαντάζετο τὸ ἰδεῶδες τοῦ εὐμενοῦς καὶ περιποιητικοῦ ἀνθρώπου.

Ἐτέρον ἄχ! ἠχώ τοῦ ἰδικοῦ τῆς, ἀντήχησεν ὅπισθεν τοῦ τοίχου, ἀλλ' ἡ ἠχώ αὕτη ἦτο ἠχώ σκώπτουσα, καὶ παραχρήμα ἡ σφαῖρα ῥιφθεῖσα ὑπὸ χειρὸς ἰσχυρᾶς, κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ῥινός τῆς Μαρκέλλας, ἣτις τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ἐστραμμένη πρὸς τὰ ἄνω.

Ἄχ! ἐπανάλαβεν ἡ αὐτὴ σκαωπτικὴ φωνή, ἦδη πολὺ εὐκρινέστερον, καὶ ἡ Μαρκέλλα εἶδεν ἀνακλύπτουσαν ὑπεράνω τῶν πυκνῶν φύλλων ἀγριαμπέλου καλυπτούσης τὴν ῥάχιν τοῦ μεσοτοίχου καὶ κρεμαμένης μέχρι τῆς βάσεως τοῦ ἀνδῆρου τῆς κυρίας Ἑρμίνης, εἶδε κεφαλὴν παιδίου γελοέσσαν καὶ φιλοσκώμμονα, οὐ οἱ τεφρόχροι

ὄφθαλμοὶ ἐξηκόντιζον ἀστραπὰς πονηρίας, τὸ δὲ στόμα ἐδείκνυε τοὺς ὀδόντας.

Σὺ διασκεδάεις καὶ μού ρίχνεις τὰ παιγνίδια σου ἐς τὸν κήπόν μου; εἶπε τὸ στόμα αὐστηρῶς μορφάζον καὶ διαψεύδον τοὺς ἐκ φαιδρότητος λάμποντας ὀφθαλμούς.

Δὲν το ἔκαμα ἐπίτηδες! ἐφέλλισεν ἡ Μαρκέλλα ἀμνηχανούσα.

— Αὐτὸ δά μας ἔλειπε! εἶπε τὸ παιδίον μετ' ἀποδοκιμασίας.

Ἡ Μαρκέλλα ἠσθάνετο ἑαυτὴν τεταραγμένην, διότι ἀπὸ τοῦ χρόνου ἤδη τῶν κακῶν αὐτῆς ἡμερῶν εἶχε μέγαν φόβον πρὸς τὸ πράττειν τὸ κακόν. Ὑψώσε δειλοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν κεφαλὴν ἣτις ἐφαίνετο ἤδη ὑπεράνω μέλανος λαιμοδέτου, περιλαιμίου λευκοῦ, μαλλίνης κυανθῆς βλούζης καὶ δύο χειρῶν ἐρυθρῶν στηριζομένων ἐπὶ τοῦ τοίχου. Τὸ παιδάριον συμπαθοῦν πρὸς τὸ συγκεχυμένον ἦθος τῆς κορασίδος ἀνεκάγχασε θορυβωδῶς καὶ εἶπε:

— Κουτό! δὲν εἶμαι κακὸ παιδί

Ὁ λόγος οὗτος ἐνεθάρρυνε τὴν Μαρκέλλαν κινδυνεύουσαν ἤδη νὰ κλαύσῃ. Μειδιάσασα λοιπόν, ὀλίγον τι ὅμως συγκεχυμένη ἔθηκε, τὴν σφαῖράν τῆς ἐπὶ τοῦ ἀφετήρος καὶ διὰ μικρῶν κινήσεων ἀνέπαλλεν αὐτήν.

— Στάσου νὰ πᾶ νὰ φέρω καὶ τὸν δικό μου νὰ παίξωμε μαζί.

Καὶ ἡ μὲν κεφαλὴ ἐξηφανίσθη τάχιστα ὡς διὰ ταχυδακτυλογραφικῆς τέχνης, ἡ δὲ Μαρκέλλα ἔμεινεν ἀμνηχανούσα καὶ ἐρωτώσα ἑαυτὴν ἐὰν ὤφειλε νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὸν οἶκον, ἢ νὰ ἀναμείνῃ τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἀπροόπτου φίλου. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ σκεφθῇ ἐπὶ μακρόν, διότι αἴφνης σφαῖρα ὑπερμεγέθους διαβάσα τὸν τοῖχον ὡς βαρὺ πτηνὸν κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἄμμου πρὸ τῶν ποδῶν τῆς.

— Ἀρπαξέ την, εἶπεν ἡ φωνὴ ὅπισθεν τοῦ τοίχου, καὶ στείλέ μου τὴν πάλιν.

Ἡ κορασίς δὲν ἀνέμεινε τὴν ἐπανάληψιν τῆς προτάσεως, καὶ ἀγών ὀμηρικὸς συνήφθη μεταξύ τῶν δύο παικτῶν οἵτινες δὲν ἔβλεπον ἀλλήλους. Ἀπαῖ δὲ ἡ σφαῖρα ἦλθε παρὰ τὴν Μαρκέλλαν κατὰ βρεκτὸς ἡ δὲ φωνὴ ἠκούσθη λέγουσα.

— Τὴν κακούργα! Τὴν ἔρριξε μέσ' ἑς τὴ στέρνα! Καλὰ πού ἔψοφσαν τὰ κόκκινα ψάρια,

τὰ ἐψάρεψε ὁ γάτος τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Ἔχε ἡλιγάκι τὸ νοῦ σου, ἄκουσες;

— Μὰ, παρετήρησεν ἡ Μαρκέλλα, δὲν εἰζέρω πῶ νὰ τὴν ῥίξω.

— Ἰσα, ἴσα αὐτὸ δὰ εἶνε νόστιμο. Ἔλα ἐμπρός, οὐπ!

Ἡ Μαρκέλλα ἤσθάνετο ἤδη κατάκοπον τὸν βραχιόνα της, ἀλλὰ ὁ συμπαικτῶρ ἦτο ἀκαταπόνητος.

Αἰφῶς ἐνεφανίσθη ἡ Τριανταφυλλιά ἐπὶ τῆς φιλῆς τοῦ οἴκου καὶ ἔμεινεν ὡς ἀπολελιθωμένη βλέπουσα τὴν σφαῖραν διαβαίνουσαν τὸν τοῖχον καὶ πίπτουσαν ἐπὶ τοῦ ἀφετηῆρος τῆς Μαρκέλλας. Ἐδέησε νὰ παρέλθῃ στιγμή τις ἵνα κατανοήσῃ ἡ καλὴ κάγαθὴ γυνὴ ὅτι ἡ σφαῖρα αὕτη δὲν ἔπατο μόνη της. Εὐθύς δὲ ὡς ἐνόησε τὸ πρᾶγμα, ἐκάλεσε τὴν Μαρκέλλαν ἣτις ἀνεσκήρτησε καὶ ἔστρεψε πρὸς αὐτὴν τὸ καταπόρφυρον ἐκ τοῦ ἀγωνοῦ πρόσωπόν της.

— Μὲ ποῖον παίξεις; ἠρώτησεν ἡ Τριανταφυλλιά, καταπλαγεῖσα ἕνεκα τοῦ γεγονότος τούτου, ὅπερ οὐδὲν εἶχε τὸ προηγούμενον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ φιλησούχου βίου της.

— Δὲν εἰζέρω, ἀπεκρίθη ἡ κορασίς παρατηροῦσα αὐτὴν διὰ τῶν ἀθῶν της ὀφθαλμῶν. Εἶδα ἕνα κεφάλι ἀπάνω ἔς τὸν τοῖχον. Μοῦ φαίνεται νὰ εἶνε κανένα μικρὸ παιδί, γιατί ἡ βλοῦζά του κουμπώνει ἔς τὸ πλάγι.

Ἡ συνοπτικὴ πῶς αὕτη περιγραφή συμπληρώθη διὰ τῆς ἐμφανίσεως τῆς κεφαλῆς, ἣτις ἀνέδυσεν ὑπεράνω τῶν ἀγριαμπέλων καὶ εἶπε μετὰ σοβαρότητος:

— Ἐγὼ εἶμαι, Ἰούλιος Βρεῶ. Δὲν με γνωρίζεις, κυρία Τριανταφυλλιά; Ἔχετε ἕνα κοριτσάκι ἔς τὸ σπίτι σας καὶ σὺ μού το εἶχες κρυφά;

— Ἄ! σὺ εἶσαι, παληόπαιδο; εἶπεν αἴφνης ἡ Τριανταφυλλιά φαιδρυνομένη. Ποῦ ἔξφύτρωσες;

— Κύτταξ' ἐκεῖ! Καὶ τί κάνουν τάχα ὅταν εἶνε παύσεις; δὲν ἔρχονται ἔς τὸ σπίτι; Καὶ πῶς τὸ λένε τὸ κοριτσάκι σας;

— Μαρκέλλα, εἶπεν ἡ κορασίς ἀναλαμβάνουσα θάρρος, διότι ἔβλεπεν ὅτι τὰ πράγματα ἐφαίνοντο ὅτι ἐμελλον νὰ διορθωθῶσι.

— Θὰ εἰδείγες τὴν καλὴ σου ἀνατροφή ἂν ἐρχόσουν νὰ κάνης επίσκεψιν ἔς τὴν κυρίαν Ἐρμίνην. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάνης, νὰ ἀναβαίνης ἔς τοὺς τοίχους καὶ νὰ τρίβης τὰ βροῦχά σου.

— Ποῖός το λέει! οὔτε τὰ βροῦχά μου τρίβω οὔτε ἀναβαίνω ἔς τοὺς τοίχους, εἶπε τὸ παμπόνηρον παιδίον κλειὸν τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἔχω σκάλα.

Ἡ Μαρκέλλα ἀνεκάγασεν. Ἡ κεφαλὴ ἐξηφανίσθη ἐκ δευτέρου καὶ μετὰ μίαν στιγμήν τὸ κωδώνιον τῆς κιγκλιδωτῆς πύλης ἀντήχησε μετὰ μεγάλης βίας, ἱκανῆς νὰ σεισῇ ὅλην τὴν οἰκίαν.

— Χαρὰ ἔς τὴν ἀνατροφή πού τὴν ἔχει ἡ

λέρα! εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά πορευομένη νὰ ἀνοίξῃ. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν της τὸ αἰείποτε σοβαρὸν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀγανάκτησιν ἐνεφάνισεν.

Ἡ Μαρκέλλα εἶδεν εἰσερχόμενον παιδίον δωδεκαετῆς περίπου, ὑψηλὸν καὶ ῥωμαλέον ἢ μορφὴν τοῦ ἦτο εὐγενῆς καὶ ῥοδόχρους καὶ διὰ τοῦτο ἐφαίνετο νεώτερον παρὰ τὴν ἀληθῆ ἡλικίαν του. Ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Τριανταφυλλιάς καὶ τὴν ἔσεισε μετὰ δυνάμεως, καὶ ἐθώπευσε τὴν παρειὰν τῆς Μαρκέλλας μετὰ μεγίστης εὐστροφίας καὶ ἐλευθερίας, ὅπερ κατετάραξε τὴν κορασίδα. Ἐπειτα τὸ παιδίον κατηνθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν συνοδευόμενον ὑπὸ τῆς θεραπαίνης καὶ τοῦ κορασίου. Διερχόμενον πρὸ τῆς χλόης ἀπέβλεψε πρὸς τὰ λευκάνθημα καὶ εἶπε.

— Δὲ θὰ ἔχετε σκύλο· ὁ δικός μας παντοῦ σκάθει.

— Πρέπει νὰ τον ἔχετε δεμένο, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά μετὰ σοβαρότητος.

— Ποτέ! εἶπε ζωηρῶς ὁ Ἰούλιος. Ὁ ἀδελφός μου δὲ θέλει νὰ τον δέσωμε τὸ σκύλο του! αὐτὸς θέλει νὰ παραγεμίξῃ τῆς τρῦπες ὅπου σκάθει ὁ σκύλος—μὰ δὲν ξαναφυτρώνει πιά χορτάρι... Διακόψας δὲ τὸν λόγον καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Μαρκέλλαν: Μὲ τοῦτο δὰ παίξεις; εἶπε μετὰ περιφρονήσεως, δεικνύων τὸν ἀφετηῆρα ὃν αὐτὴ ἐκράτει ἔτι· δὲ μου φαίνεται παράξενο γιατί ἔρριξες τὴ σφαῖρά σου ἔς τὴν στέρα! Μὲ τέτοιο ἔμπορει ποτε κανεὶς νὰ παίξῃ! Ἐγὼ ἔχω δύο καὶ θὰ σου δώσω τὸν ἕνα.

Ἡ κυρία Ἐρμίνην ἔβλεπεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὴν βραδείως ἐρχομένην τριάδα καὶ ἐμειδία πρὸς αὐτὴν. Ὁ Ἰούλιος ἀφῆρσεν εὐγενῶς τὸ πληθικόν του, ὅπερ ἐφόρει ὡς μαθητῆς, καὶ ἔχων αὐτὸ ἀνὰ χεῖρας εἰσώρμησεν εἰς τὴν οἰκίαν.

— Ἄχ! ἀλιθίρη! εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ κυρία Ἐρμίνην, ἦλθες πάλιν; Θὰ ξαναρχίσῃς πάλιν τὰ κατορθώματά σου; θὰ μου πειράξῃς τὸν κῆπό μου, τὸ γάτο μου, τὰ καναρινία μου, ὅλα μου ὅσα ἀγαπῶ;

— Σὰς παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσετε, κυρία, εἶπε τὸ παιδάριον λαμβάνον ἦθος ἀνδρὸς ἀξιοπρεποῦς, ἐνέχων τι τὸ κωμικόν. Τότε ἤμουν μιὰ σταλιὰ παιδάκι, καὶ δὲν εἰζέρα τί μου γίνεται. Τώρα ὅμως ἀλλάζει.

Αἱ δύο γυναῖκες καὶ ἡ Μαρκέλλα ἀνεκάγασαν· τοσοῦτόν ταις ἐφάνη νόστιμος ἡ μετ' ἀξιοπρεπείας δικαιολόγησις του.

Ἐκεῖνο δὲ πρῶτον μὲν ἀπέβλεψε πρὸ αὐτὰς ὀλίγον, ἀλλ' εὐθύς ἔπειτὰ τας ἐμιμήθη καὶ αὐτὸ.

Ἐκάθισαν κύκλῳ ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ, ἣ δὲ Τριανταφυλλιά σταυρώσασα τοὺς βραχιόνιας ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς θύρας· αὕτη δὲ ἦτο ἡ ἀγαπητὴ αὐτῆς στάσις.

— Ἐλεῖπες σὲ ταξεῖδι; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἐρμίνην.

— "Αχ! ναι, καὶ ταξεῖδι μακρινό· καὶ ἴσα ἴσα ἐγυρίσαμ' ἐδῶ τὴν ὥρα πού πρέπει νὰ πάγω πάλιν μέσα ἔς τὸ λυκειο, χωρὶς νὰ μ' ἀφήσουν νὰ ξανασάσω ἴλιγάκι.

— Ἀμέ τῆς παύσεσ τῆς πρωτοχρονιάς; τί ἔγινες; ἠρώτησεν ἡ Τριανταφυλλιά μετ' αὐστηρότητος.

Ὁ Ἰούλιος ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθεια ἤμουν τιμωρία, ὠμολόγησεν ἐρυθριῶν ὁ Ἰούλιος, ἀλλὰ δὲν ἔπταια ἐγώ.

Ἡ κυρία Ἐρμίνη ἐμειδίασε.

— Τὸ καταλαμβάνω δά, ὅταν σὰς τιμωρῶν ποτὲ δὲ πταίετε σεῖς. Τί λόγος! Καὶ ἡ μητέρα σου;

— Μένει πάντα ἔς τὴ Νίκαια. Ἐκεῖ θὰ ξεχειμωνιάσῃ.

— Ἀμ' ὁ πατέρας σου;

— Καὶ ἐκεῖνος. — Ὁ ἀδελφός μου Ῥοβέρτος καὶ ἐγὼ εἴμαστε οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ σπιτιοῦ μας, ἐγὼ ἔς τὸ λυκειο, καὶ αὐτὸς ἐδῶ ἔς τὴ γειτονιά σας. Σὲ σὰς ἐθάνεσε τὸ περασμένο φθινόπωρο τὸ κρεββατάκι μου πού εἶχα σὰν ἤμουν μικρὸ παιδάκι;

— Δικό σου ἦτον τὸ κρεββατάκι; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἐρμίνη· ἄ, χαίρω πολὺ. Ἡ Μαρκέλλα ἦτον ἄρρωστη, καὶ ἐπλάγιαζεν ἐπάνω.

Τὸ παιδίον πικρῆθησεν περιέργως τὴν κορασίδα.

— Ἀρρωστη; ὦ! δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ ἀρρωστήσῃ γι' αὐτὸ! εἶπε μετ' ἀστείας χειρονομίας. Καὶ εἶνε ἀνεψιά σας ἡ μικρούλα, κυρία;

— Ὅχι, εἶνε φίλη μου· ἀπεκρίθη σοβαρῶς ἡ κυρία Ἐρμίνη.

Ὁ Μαρκέλλα ἐλθοῦσα πλησίον τῆς φίλης τῆς ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτῆς. Τοῦτο δὲ ἦτο συνήθως ἡ εὐγλωττοτάτη τῶν θωπειῶν.

— Σὲ συγγαίρω, κυρία! εἶπεν ὁ Ἰούλιος πρὸς τὴν Μαρκέλλαν μετὰ βαθυτάτης ὑποκλίσεως. Ἐμένα ποτὲ τῆς δὲ θά μ' ἔλεγε φίλο τῆς ἡ κυρία Ἐρμίνη! Ἀπ' αὐτὸ καταλαβαίνω ὅτι εἶσαι φρόνιμο κορίτσι.

— Ἀ! μάλιστα! εἶπεν ἡ γηραιά κόρη. Μόνον εἶσαι ἄδικος, Ἰούλιε, διότι καὶ σὺ θὰ εἶσαι φίλος μου ἂν εἶσαι φρόνιμος.

— Θὰ εἶμαι φρόνιμος, καὶ θὰ ἰδῆτε· ἐγὼ τώρα ἔγινα καλὸ παιδί. Ὁ Ῥοβέρτος εἶνε ἴλιγάκι.

— Καὶ διατί δὲν ἔρχεται ὁ Ῥοβέρτος νὰ με ἰδῆ;

Ὁ Ἰούλιος ὕψωσε τοὺς ἤμους μετ' ἤθους δηλοῦντος ὅτι γινώσκει τὸ διατί.

— Εἶνε λύκος αὐτὸς καὶ ὁ σκύλος του, εἶπεν ὁ Ἰούλιος, ἕνα ζευγαράκι μιὰ χαρὰ.

— Καὶ τί σκύλος εἶν' αὐτός; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἐρμίνη.

— Ἐνας σκύλαρος ὡς ἐκεῖ ἄνω, ἀπεκρίθη ὁ

Ἰούλιος ὕψων τὴν χεῖρα μέχρι τοῦ ὀφθαλμοῦ του. Δέν τον πολυνοστιμειομαι, ἀλλὰ, τί νὰ κάμω, τὸν καλοθλέπω . . .

— Φοβᾶσαι τὰ δόντια του; ὑπέλαβεν ἡ Μαρκέλλα.

— Ὅχι, ἀλλὰ πρὸς χάριν τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὁ ὁποῖός τον ἀγαπᾷ πολὺ, καὶ γιὰ ὅλον τὸν κόσμον δὲ θέλω ποτὲ νὰ τον δυσαρεστήσω τὸ Ῥοβέρτο.

Τί λέτε, κυρία Ἐρμίνη, δὲν εἶνε αὐτὸ ὑποκρισία;

Ἡ Τριανταφυλλιά ἀνεκάγχασε παρὰ τὴν θύραν ἰσταμένη, ἀλλὰ παρευθὺς ἀνέλαβε τὴν πρότερον σοβαρότητά της.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ἐρμίνη γελῶσα καὶ αὐτῆ, δὲν εἶνε ὑποκρισία, ἀλλὰ καλὰ κάμνεις νὰ εἶσαι περιποιητικός, ἔστω καὶ πρὸς ἕνα σκύλον. Νὰ εἰπῆς ἔς τὸν ἀδελφόν σου νὰ ἔλθῃ νὰ με ἰδῆ. Ἐπιθυμῶ νὰ του μιλήσω, νὰ τον ἐρωτήσω διὰ τοὺς γονεῖς σου.

— ὦ! ὡς πρὸς αὐτὸ ἐγὼ θὰ σας πληροφωρήσω καλλίτερα, εἶπεν ὁ Ἰούλιος μετὰ θάρρους. Ἐμένα γράφει πάντα ἡ μητέρα. Ὁ Ῥοβέρτος εἶνε πάντα « πεσμένος μὲ τὰ μούτρα » ἔς τὰ βιβλία του. Νὰ εἰζέρατε τί του καταφέρνει ἡ μαγειρίσσα! Τοῦ περᾶν τὸ ἕνα γιὰ τρία. Μὰ μή σας μέλει καὶ θὰ λογαριασοῦμε μιὰν ἡμέρα.

— Ἐχεις σκοπὸν νὰ την διώξεις; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἐρμίνη ἀπιστοῦσά πως

— Ἄ, μπᾶ! Θὰ τῆς κάμω τὸ λογαριασμό καὶ θὰ γράψω ἔς τὴ διαφορά: Ἐλαβα ἔμπρὸς τόσα.

— Χαρὰ ἔς τὸ νοικοκύρη! εἶπεν ἡ γηραιά κόρη. Ἐλα τώρα, πῆγαινε νὰ παίξετε μὲ τὴν Μαρκέλλαν, καὶ προσέχετε νὰ μὴ κάμετε καμμιά ζημία ἔς τὸν κῆπον.

Τὰ παιδιά « ἔγιναν ἀστραπή », ὁ Ἰούλιος ἔδραμε νὰ εὔρῃ τὰ ἀφετηρία του καὶ τὸ παιγνίδιον ἐπανελήθη λαμπρότατα. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ τὸ παιδίον ἐστάθη καὶ εἶπε μετ' ἀθυρίας

— Τί καλλίτερα ἐπαίξαμε ὀπίσ' ἀπὸ τὸν τοῖχο, χωρὶς νὰ βλεπώμασθε!

ΚΑ'.

ὦ, τῶν μακαρίων ἡμερῶν! Ἡ Μαρκέλλα εἶχε φίλον, εἶχε τινα ὑμήλικα σχεδόν, κοινωνὸν τῶν σκέψεών της καὶ τῶν πράξεων, σκώπτοντα αὐτὴν καὶ ἀποτεινόντα πρὸς αὐτὴν λόγους λατινιστί . . . Ἀλλ' « ὁ Θεὸς νὰ τα κάμῃ » λατινικά! Αἱ σκιαὶ τῶν ἐγκρίτων συγγραφέων πλειστακίς ἐφρίξαν.

Ἀλλ' ὅμως ἡμίσειαν μὲν ἡμέραν συνέπαιζον, τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, καὶ τὰ παιδιά εὔρισκον τὸ διάστημα τοῦτο πέρα τοῦ θένοντος βραχύ. Τὰ παιγνίδια τῆς σφαίρας ἦσαν πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐγκαταλελειμμένα, ὁ κύων τοῦ Ῥοβέρτου εἶχε καταβροχθίσῃ καὶ σφαίρας καὶ ἀφετηρᾶς

ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ὁ Ἰούλιος ἐλησμόνησε νὰ τα φυλάξῃ. Τὰ παιγνίδια ταῦτα ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ ἀναγκῶσεων σιωπηλῶν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ, καθ' ἃς ἔνα στρέψωσι τὴν σελίδα περιέμενον ἀλλήλους.

Τίς δύναται νὰ εἶπῃ τὸν μυστηριώδη μαγνητισμὸν τῶν κοινῶν τούτων ἀναγκῶσεων καθ' ἃς τὸ αὐτὸ μὲν τῶν διανοημάτων ρεῦμα διέρχεται τοὺς δύο ἐγκεφάλους, οἱ δὲ δάκτυλοι συνεννοῦνται ἐπὶ τῆς αὐτῆς γωνίας τῆς σελίδος, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ διατρέχοντες τοὺς αὐτοὺς στίχους διαμείβουσι βλέμμα δηλοῦν ὅτι ὦρα εἶνε νὰ στρέψωσι τὴν σελίδα; Αἱ συγκινήσεις αἱ ἐκ τῆς ἀναγκῶσεως παραγόμεναι ἐνίοτε εἶνε διαφοροί, διότι ὅτι εὐφραίνει τοῦτον δυσχερεστεῖ ἐκεῖνον, ἀλλ' ὅμως ἡ διαγαζομένη αὐτῇ ἐντύπωσις ἐπιδρᾷ οὐχ ἥττον ἐπὶ τῶν δύο ψυχῶν: εἶνε ὁ ἄρτος καὶ τὸ ἄλας τῆς φιλοξενίας ταύτης τοῦ πνεύματος.

Ὁ Ἰούλιος καὶ ἡ Μαρκέλλα ἀνέγνωσαν οὕτω πως τὰ βιβλία πάντα, ἅτινα ἀπὸ καταβολῆς κόσμου εἶνε ἡ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη τῶν νέων γενεῶν: Ὁ Ῥοδινῶν Κρούσος παρεκίνησεν αὐτοὺς νὰ ὀνειροπολήσωσι ταξείδια· ὠκοδόμησαν σπήλαιον ὑπὸ τὰς πασχαλέας διὰ πεταύρων πεσόντων ἐκ τοῦ ὀρνιθῶνος. Ὁ κύων τοῦ Ῥοβέρτου τυγχάνων ἰδιαζούσης εὐνοίας, τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἐκλείετο ὁ γάτος τῆς κυρίας Ἐρμίνης, προεβιάσθη εἰς λέοντα τῆς ἐρήμου καὶ πλέον ἢ ἅπασι οἱ δύο μονάζοντες ἠναγκάσθησαν νὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν, διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ τερατώδους τούτου ζώου, ὅπερ τέλος κατεκύλιεν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς χλόης πρὸς μεγίστην βλάβην τῶν λευκανθήμεων ἅτινα ἐταράσσοντο ἐν ᾧ ἡσύχαζον ἀνοικτά.

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ Ἰουνίου, περὶ τὴν ὥραν τοῦ γαίματος, ἐπειδὴ ὁ Ἰούλιος ἐκώφευε πρὸς τὰς ἐπανελημμένας προσκλήσεις συρίκτρας, ἥτις ἀκουομένη ἀπὸ τοῦ παρακειμένου τοίχου προσεκάλει τὸν Ἰούλιον καὶ τὸν ἐπανάφερον εἰς τὴν οἰκίαν του, ὕψηλός τις νεανίας μελαχροίνος, οὐτινος μὲν ἰδρωενὸς μύσταξ, γαλανὸς τοὺς βαθεῖς καὶ γαληναιῖους ὀφθαλμούς, ὤθησε τὴν κυγκλιωτὴν πύλην, ἣν ὁ Ἰούλιος ἀεῖποτε σχεδὸν ἄφινεν ἀνοικτὴν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ κηπᾶριον τῆς κυρίας Ἐρμίνης.

— Ὁ ἀδελφός μου! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰούλιος παραχθεις μὲν ὀλίγον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον καταγοητευθεῖς.

— Μὲ ἀναγκάζεις νὰ ἔλθω νὰ σε γυρεῖω γιὰ νὰ φάμε, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος ἐπιπληκτικῶς πως.

Ἡ κυρία Ἐρμίνη ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς οἰκίας καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν:

— « Σὺν τὰ χιόνια », ἐρημίτη μου! Πῶς το ἔπαθες καὶ ἐξετρώπως ἀπὸ τὴν πρῶγλην σου;

— Ὁ Ἰούλιος εἶνε ἡ αἰτία. Τὸν φωνάζω νὰ ἔλθῃ νὰ φάμε, καὶ αὐτὸς κάνει τὸν κουφόν.

— Καὶ τί καλὰ ἔχετε σεῖς οἱ δύο μπεκιαρίδες, ἐγκαταλελειμμένοι ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας;

— Ἐχομ' ἕνα κοτοπούλι, θαρρῶ, καὶ σαλάτα...

— Τριανταφυλλιά, ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Ἐρμίνη, τρέξε νὰ ζητήσης τὸ πουλὶ καὶ τὴ σαλάτα τῶν κυρίων Βρεῶ· θὰ φάγουν ἐδῶ. Ἐὰν εἴξουρα ὅτι θὰ ἔλθῃς, κύρ Ῥοβέρτε, θὰ ἐφροντίζα διὰ φαγητὸν ἀνάλογον, ἀλλὰ εὐτυχῶς ἡ ἐπικουρία σου θὰ μας κάμῃ νὰ φάγωμεν καὶ νὰ εὐφρανθῶμεν ἐξαιρετα. Ἐλα, Μαρκέλλα, βάλε ἄλλα δύο πιᾶτα.

Ἡ κορασίς ὑπήκουσε μετὰ σπουδῆς, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ φιλικὴ ὁμηγύρις εὐρέθη καθημένη ἐνώπιον σουπιέρας ἐκ λευκῆς πορκελάνης, ἧς τὸ κάλυμμα ἀφαιρεθὲν ἀφῆκε νὰ ἐξέλθῃ ἡδύτατον ἄρωμα ζωμοῦ.

Ἡ Μαρκέλλα δὲν ἐξεκόλλα τοὺς ὀφθαλμούς της ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ φίλου της. Ὁ Ἰούλιος ἐθεώρει τὸν ἀδελφόν του ὡς τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὦμεγα. Ἀμφότεροι τέκνα μητρὸς ἀσθενικῆς, μὴ δυναμένης νὰ συμβιάσθῃ πρὸς τὸ κλίμα τῶν Παρισίων, ἦσαν πολλάκις μόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ των. Ὁ πατὴρ των ἀμφιρέπων κατ' ἀρχὰς μεταξὺ τῆς λύπης τοῦ νὰ καταλίπῃ μόνην ἐν τινὶ πόλει τῆς Μεσημβρίας τὴν γυναῖκά του ἣν ἐλάτρευε, καὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ εἶνε πλησίον τῶν τέκνων του, ἀπεφάσισε τέλος νὰ ἀκούσῃ τὴν συμβουλήν τοῦ ἱατροῦ καὶ νὰ μείνῃ ὀριστικῶς παρὰ τῇ συζύγῳ του, ἧς ἡ ἀδυναμία προέβαινε, ἐπιτεινόμενη. Ὁ πρεσβύτερός του υἱὸς παρσκευάζετο εἰς ἐξετάσεις, καὶ ἡ πρῶμος εὐφύια τοῦ ἀξιολόγου νεανίσκου συνετέλει ὥστε νὰ ζῆ μόνος ἀμέριμος, καὶ νὰ ἐπιτηρῇ τὸν νεώτερον ἀδελφόν του, ἐσωτερικόν ἐν τῷ λυκείῳ.

Τὸ αἶσθημα τῆς εὐθύνης ταύτης, ἡ λυπηρὰ προαίσθησις τοῦ προῦρου θανάτου τῆς μητρὸς του, ἦν ἡγάπα καθ' ὑπερβολήν, καθίστων τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν σιωπηλὸν καὶ πως ἄγριον. Ἀλλ' ὅμως ἦτο, ὡς πάντες οἱ ἄνθρωποι, φύσει φίλος τῶν οικογενειακῶν ἀπολαύσεων, καὶ ἡ οἰκία τῆς κυρίας Ἐρμίνης ζωγονομένη ὑπὸ τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ γελαστοῦ στόματος τῆς Μαρκέλλας, ἥτις οὐδὲν ἄλλο ἔκαμνε ἢ νὰ παρατηρῇ καὶ νὰ μειδῆ, ἀνέμνησεν αὐτὸν αἴφνης τὰς παιδροτάτας ἡμέρας τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, καθ' ὃν χρόνον ἡ οἰκία ἦτο φαιδρὰ καὶ μεστὴ ἀνθρώπων, ἡ δὲ μήτηρ του ἦτο ὑγιστάτη καὶ ὁ Ἰούλιος, μικρὸν μικρὸν παιδίον καὶ μαμμύθρεπτον, ἐπενδεί κατὰ πᾶσαν στιγμὴν φαιδρὰν τινὰ ἀτάξιαν.

Αἱ ἐντυπώσεις του αὐταὶ μετεφράσθησαν διὰ μιᾶς λέξεως ἣν εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν Ἐρμίνην ἀφ' οὗ ἀφρηθὲν τὸ τραπέζομάντηλον.

— Ἐπρεπε νὰ ἔλθω νὰ σας ἰδῶ πρωτῆτερα, εἶπεν. Ἡ ἀγριότης μου αὐτὴ πολὺ με βλάπτει, τὸ εἰσεύρω, ἀλλὰ ἐφοδοῦμην μήπως γίνω ὄχληρός.

— Εἰπέ τὴν ἀλήθειαν, ὑπελάβεν ἡ κυρία Ἑρμίνη, ἥτις εἶχεν ἴδῃ αὐτὸν γεννώμενον πρὸ δεκαεπταετίας, ἐφοβεῖσο μήπως στενοχωρηθῆς πλησίον μου. Τὸ εἰξεύρω ὅτι πρὸ ἐνὸς ἔτους ἤμουν μόνη, ἀλλ' ἀπ' οὗτου ἔχω πλησίον μου ἓνα καλὸν κοράσιον ἐγὼ ἐξανάνειωσα.

Ὁ Ροβέρτος παρετήρησε μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὴν Μαρκέλλαν, ἥς ἡ φρονιμωτάτη ὄψις ἤρρυθρίασεν ἐξ αἰδοῦς.

— Συγγενῆ σας; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος.

— Ὅχι, θά σου τα διηγηθῶ καμμίαν ἡμέραν.

Οὐδέποτε ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Ἰουλίου νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς μικρᾶς φίλης του. Διὸ προαισθανόμενος μυστηρίον τι, παρετήρησεν αὐτὴν μετὰ πολλῆς προσοχῆς πρώτην ἢ ἡ φωνὴν ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν πρῶτόν τὴν εἶδε.

— Νόστιμος εἶνε ἡ μικρούλα, εἶπεν ὁ μαθητῆς τοῦ λυκείου μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ἀφελείας. Ἔχει ἓνα στόμα πού κοντεύει νὰ πάῃ πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Καθόλου δέ σας μοιάζει, κυρία Ἑρμίνη. Οὔτε 'ς τὸ πρόσωπο κἀν' ἀλλὰ ἐπῆρε ὁμοίως τὴ φωνή σας . . . Παράξενο.

— Διότι με ἀγαπᾷ! εἶπεν ἡ γηραιὰ κόρη, τὰ μέγιστα εὐαρεστηθεῖσα ἐκ τῆς ἀλλοκότου ταύτης παρατηρήσεως.

Ἡ Μαρκέλλα ἐρυθρίασασα ἐμειδίασε. Τὸ στόμα της οὐδὲν εἶχε ἀνὰ μικρότερον, ἀλλ' ὁμοίως ἡ χάρις τοῦ προσώπου της δὲν ἐνέκειτο ἐν τῇ καλλονῇ τῶν χαρακτηριστικῶν της.

— Ἐπρεπε νὰ με βοηθήσῃς, σύ, εἶπεν ἡ κυρία Ἑρμίνη πρὸς τὸν Ροβέρτον. Ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσο δυνατὴ εἰς τὴν ἀριθμητικὴν, καὶ ὅσαςκις θέλω νὰ της δώσω νὰ ἐννοήσῃ τὸ μάθημά της, τὴν στενοχωρῶ πολὺ τὴν καϊμένην. Ἄν ἤρχεσο σύ κάποτε νὰ τῆς το ἐξηγήσῃς.

— Μετὰ χαρᾶς, ἀπεκρίθη ὁ νέος. « Ὁ διδάσκων δις διδάσκειται » θὰ ὠφελῆθῶ καὶ ἐγὼ πολὺ, διότι θὰ μάθω τὴν μεγάλην τέχνην νὰ εἶμαι σαφὴς εἰς τὰς ἐκφράσεις μου, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οὔτε οἱ καθηγηταὶ τὸ διδάσκουν οὔτε τὰ βιβλία.

(Ἐπεται συνέχεια).

Ὁ βίος ἅπας πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς μέγα σχολεῖον πείρας, οὐτινος μαθηταὶ εἶνε ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ὡς δὲ συμβαίνει εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα, πρέπει νὰ ἔχῃ τις πεποιθῆσιν εἰς τὰ μαθήματα, ἅτινα διδάσκειται· ἐνίοτε συμβαίνει νὰ μὴ ἐννοῶμεν τὴν διδασκαλίαν καὶ νὰ εὐρίσκωμεν δυσκόλον τὴν μάθησιν, πρὸ πάντων ὅταν διδασκάλους ἔχωμεν τὰς δοκιμασίας, τὰς λύπας, καὶ τὰς δυσκολίας· ὀφείλομεν ὁμοίως ν' ἀποδεχώμεθα ταῦτα, ἀναγνωρίζοντες ὅτι πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς θείας χειρὸς πέμπονται.

ΣΠΟΥΔΑΣΤΟΥ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΣΤ'.

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 566].

Ἡ Ζυρίχη, τὰ μουσεῖα καὶ αἱ ἐπιστημονικαὶ αὐτῆς συλλογαί. — Πολυτεχνεῖον καὶ δημαρχεῖον. — Οἱ ἐν Ζυρίχῃ Ἕλληνες σπουδασταί. — Ἡ λαλομένη κεφαλή. — Ἑλληνικὸν καπνοπωλεῖον. — Διακεκριμένοι λωποδῦται ἐν Ἑλβετία. — Μάθημα διοικητικοῦ δικαίου. — Ὁ Ἕλληνας καὶ αἱ πολιτικαὶ θεωρίαι. — Ὁ περιβολὸς τῆς ἐκθέσεως. — Τὰ κυριώτερα ἐκθέματα καὶ τὸ παραλίθρον. — Τὸ καφενεῖον τοῦ αἰγυθίου. — Παράσημα δημοκρατικῶν καὶ ζήτημα τῆς ἡμέρας. — Τὸ ἐν τῇ λίμνῃ θέαμα. — Ἡ φωτοφία καὶ τὸ τέλος τῆς ἐορτῆς. — Ναυαγήσαντα σχέδια καὶ ὑποχώρησις. — Συμβούλιον καὶ ἄσθματα. — Ἀπὸ θυρωροῦ εἰς θυρωρόν. — Ἀποχαριστικὸς καὶ ἀναχώρησις.

Ἡ Ζυρίχη, ὡς πόλις, λίαν γλίσχρως ἱκανοποιεῖ τοῦ φιλοσπούδου περιηγητοῦ τὰς ἀπαιτήσεις. Αἱ ὀλίγαι ἀρχαῖαι ἐκκλησίαι της οὐδὲν παρουσιάζουσι τὸ ὅπως ἰδιαίτερας σημασίας ἄξιον, καίτοι ἐν τῇ πόλει ταύτῃ κατὰ τὴν ἸΣΤ' ἑκατονταετηρίδα ἐδόθη ἡ πρώτη ὠθησις πρὸς τὴν θρησκευτικὴν, ὡς τρεῖς αἰῶνας ἀργότερον, ἐν τῇ ἰδίᾳ, πρὸς τὴν πολιτικὴν τῆς Ἑλβετίας μεταρρύθμισιν. Τῶν μουσείων αὐτῆς αἱ ἐπιστημονικαὶ συλλογαί, καὶ ἰδίᾳ αἱ ἀντικειμέναν προϊστορικῆς ἐποχῆς, ἔχουν βεβαίως μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὸν περὶ τοιαύτας εἰδικὰς μελέτας ἀσχολούμενον, οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ τὸν χάριν ἀναψυχῆς ταξιδεύοντα· αἱ καλλιτεχνικαὶ εἰσὶν ἡσσοнос προσοχῆς ἄξιαι. Ἄλλ' ἐν γένει ἡ περιγραφή τοῦ ἐπιστημονικοῦ κυρίως περιεχομένου πασῶν τῶν ὀπισθόποτε ἀξιολόγων τοιούτων συλλογῶν, ἔστω καὶ αὐτῆς τῆς πρωτοφανοῦς πως διαρκοῦς ἐλβετικῆς ἐκθέσεως τῶν τῆς σχολειακῆς παιδείας, ἐν ἣ καὶ ἡ αἶθουσα τοῦ Πισταλότση, γεννηθέντος ἐν Ζυρίχῃ μεσοῦσης τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, ἠδύνατο ἴσως νὰ ἐνδιαφέρῃ τοὺς ἀναγνώστας εἰδικοῦ τινος ἐκπαιδευτικοῦ ἢ ἄλλου διδασκαλικοῦ περιοδικοῦ, ἀλλ' οὐχὶ βεβαίως καὶ τοὺς τῆς Ἑστίας. Διὸ οὐδὲ περὶ τούτων θέλω γράψῃ τι, ἀλλ' οὐδὲ περὶ τῶν καλῶν βιβλιοθηκῶν της, ἐν αἷς βεβαίως πολλὰ ἄξια μνείας ὑπάρχουσι καὶ ἰδίως χειρόγραφα καὶ ἀρχαῖα ἐκδόσεις. Δι' οὗς λοιπὸν λόγους ἀνέπτυξα non ragioniam' di loro. . . .

Ἐκ τῶν οἰκοδομημάτων ὁμοίως τῆς Ζυρίχης ἰδιαίτερος ὄφειλον ἴσως νὰ μνημονεύσω τοῦ ἐξόχως ὠραίου πολυτεχνείου αὐτῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου, ὡς ἀπ' ὑψηλῆς ἀκροπόλεως, ἀπολαμβάνει τις θαυμασίαν ἀποψιν τῆς πόλεως καὶ τῶν περὶ ὄρεων, τῆς λίμνης καὶ τοῦ λιμμάτου. Ἄλλ' ἡ περιγραφή αὐτοῦ καθὼς καὶ τοῦ ὄντως ἀξιοθεάτου δημαρχείου θὰ κατελαμβάνε χῶρον, ὃν ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπιφυλάξω καὶ δι' ἄλλα μὲν, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐγχώριον ἔκθεσιν, πρὸς τὴν ὅποιαν πορεύομαι ὀδηγούμενος ὑπὸ καλοῦ φίλου Ἑλλήνος σπουδάζοντος ἐκεῖ τῆς μηχανικῆς.